

Azərbaycan Respublikasının Medianın İnkişafı Agentliyi

Layihə çərçivəsində

Yazı Azərbaycan Respublikasının Medianın İnkişafı Agentliyinin dəstəyi ilə "Gənc nəslin milli mənlik şüurunun inkişaf etdirilməsi və vətənpərvərlik hislərinin tərbiyəsi" istiqaməti üzrə layihə çərçivəsində hazırlanıb.

"O gələcək deyib səhərə kimi gözlədik, ancaq sonda yenə də ümidlərimiz puç oldu"

Şəhidlik - vətənpərvərliyin ən uca məqamıdır. Bu zirvəyə yüksələnlərin ömür yolu nə qədər qısa olsa da şərəflidir. Bu qəhrəmanlar hər birimiz üçün örnek sayılır. Onları tanımaq, əbədi yaşatmaq ən ümdə vəzifəmizdir. Azərbaycanın igid oğullarından yazı hazırlamaq nə qədər çətindirsə də, eyni zamanda qürurvericidir. 44 günlük Vətən Müharibəsində mərd, cəsur oğullarımız öz qəhrəmanlıqları, cəsarəti, vətənpərvərliyi tarix səhifəsində adlarını qızıl hərflərlə yazdırdılar. Ölümün gözüna dik baxıb düşmənlə üz-üzə rəşadətli döyüşdülər, doğma torpaqlarımızı azadlığa qovuşdurub düşmənlər üzərində böyük qələbənin əldə olunmasına nail oldular. "Gənc nəslin milli mənlik şüurunun inkişaf etdirilməsi və vətənpərvərlik hislərinin tərbiyəsi" mövzusunda bu həftə məqalələrimizi "Herbi And" oxucularına təqdim edirik.

Torpaqlarımızın müdafiəsi naminə canlarından keçən igidlərimiz şərəfli ömür yolu keçib ən uca zirvəni fəth etdilər. Bu gün onların yoxluğu hər birimizin qəlbinə göynədir. Amma bir təsəllim mərd oğullarımızın ən ali məqamda yer almalarıdır. Şəhadətə yüksələn oğullarımızın sırasında bir ad da var. Şəhid Eyvazov Əbülfəhən Balas oğludur.

Atamın məzarını ziyarət etməyə gərdərkən aşıyaqlı bir atamın şəhid qardaşımın məzarı başında sessiz-sessiz dayanıb ağladığını görəndə ayaq saxlamaya bilmədim. Ətrafında yaxınları olsa da, heç kim oğul həsrətindən yanın qovrulana ataya təsəlli verə bilmirdi. Yaxınlaşdı təsəlli edəcək bir söz demək istəsəm də, danışa bilmədim. Sanki deyəcəyimi sözləri unutmşudum. O an sözün bitdiyini məqam idi. Bu səbəbdən də ata ilə söhbətimi sonraya saxladım. Bir müddət keçdikdən sonra əlaqə saxlayıb qəhrəmanımın bacısı ilə xatirələrini bölüşdüm.

Əbülfəhən Eyvazov 1996-cı il noyabrın 1-də Kürdəmir rayonunun Məhləkənd kəndində dünyaya göz açdı. İki bacının bir qardaşı, ailənin kiçiyi və ən sevimlisi olub Əbülfəhən. Səpsarı saçları, göy gözləri olan Əbülfəhəni hamı əziyyətləyər və Əbi deyər çağırırdı. Əbülfəhən hələ 9 aylıq olarkən ailəsi Nardaran kəndinə, bir müddət orada yaşadıqdan sonra isə Bakı şəhərinə köçür. Üç yaşından Bakı şəhəri Nəz qəsəbəsində yaşayan qəhrəmanımız hələ uşaqlıqlarından öz təbiiyyəti və mədəniyyətilə yaşadıklarından seçilir. 2003-cü ildə 165 sayılı orta məktəbin 1-ci sinfinə gedən Əbülfəhən oxuduğu müddətdə təbiiyyəti, davranışı ilə fərqlənir. Məktəbə bitdikdən sonra, 2014-cü ilin oktyabr ayında hərbi xidmətə çağırılır. Bacısı Leyla Eyvazova söyləyir ki, qardaşı üçün çox gözəl meclis düzenlənir. Deyir, sanki Əbiyə toy et-

dik, toyu olmayacağını bildirmiş kimi. Əbülfəhən Ağdam rayonunda hərbi xidmətə başlayır. Bacısı qəhrəmanımızın əsgərlikdə olduğu müddətdə də daim seçilən əsgərlərdən olduğuna söyləyir: "Komandiri, atamı xüsusilə görmək istəmişdim. Demişdi ki: "Əbülfəhənə bu cür təbiiyyəti verən ataya minnətdarlıq bildirəcəm..." Əsgərlikdən gəlməyinə bir gün qalmış "aprel döyüşləri" kimi yadda qalan müharibə başladı. Orada qəhrəmancasına döyüşən qardaşım müharibədən sonra xüsusilə təşəkkürnaməyə ehtiyac duydu.

Heç yadımdan çıxmaz, Əbi müharibədən qayıdanda sanki bir ordu qarşıladı onu. Maşından enərkən əlində yuxarı qaldırıldığı hərbi bilet və tərifnamələrlə hər kəsi keçərək atamın yanına gəlib böyük fəxrle əlindəkiləri ona təqdim etdi və ilk olaraq atama saldı. Əbinin gəlişi hər birimiz üçün bayram olmuşdu".

Əbülfəhən bir müddət sonra sadıq saraylarında birində operator vəzifəsində işləməyə başlayır. Sonradan toyun səs-küyündən yorulduğunu deyərək oradan çıxır və bir müddət fərqli sahələrdə çalışır. Sonradan restoranlardan birində əspazlıq öyrənir. Çox qısa müddətdə bu işi mənimləyir və işləməyə başlayır. Leyla deyir ki, qardaşı işlədiyi kollektivdə özünə çox gözəl hörmət qazanmışdı. Hər kəs onun haqda bir başqa gözəl sözlər danışır: "Əbi çox şən, hər kəslə dil tapan, böyük-kiçiyin yerini bilən oğlan idi. Heç bir pis verdişi, dilindən çıxan bircə kəlmə qəlb qıran sözü olmazdı. Çox diqqətçil, istiqanlıydı. Əvvəllər onun eladıkları belkə də adi, normal gəlirdi mənimə. Öz-özümə deyirdim, qardaşımı da, qardaş belə olmalıdı, lakin indi görürəm ki, yox, o, heçqətən çox fərqliymiş. Heç vaxt nəyəyə yox deməzdi, qəlb qıran deyər, çox ehtiyat edərdi".

Əbülfəhənin atasına qarşı münasibəti isə xüsusilə fərqli idi, yalnız valideyn-övlad münasibəti deyil, həm də çox yaxın dost olublar. Sözləri, şifrləri ayrı olmazdı. Toylarda belə həmişə ata-bala oynayırdılar. Leyla deyir ki, bu zaman anam əl çalar, biz də fəxrliyə onlara qoşular, ya da Əbinin "hər anını ləzzət almağa çalışırdıq: "Bəlkə de hiss edirdim, döyürdümdən ondan, ya da ona qarşı olan həssaslığımı idi, ələ fəxr edirdim "ki, ürəyim dayanırdı sanki ona baxanda".

Otən ilin sentyabr ayı qəfil gələn zəng ailənin bütün sevincini əlindən alır. Leyla üçün həmin anları xatırlamaq çox çətin idi. Deyir, sentyabrın 21-i səhər tezdən evimizə zəng gəldi ki, səfərbərlik elan olunub, Əbülfəhən də hərbi təlimlərə gətirildi: "Elə bil birdən-birə gözəl həyatımızda qara yellər əsməyə başladı. "Birdən müharibə başlayar" düşüncəsi hamımızı təşviş salmışdı. Amma Əbi çağırışa əli sevinə-sevinə getdi ki, sanki sevincin-

dən uçurdu. Hamilə qadın gətirdi yola salmağa, görüşürük deyib, güla-güla bizdən ayrıldı. O zaman biz bilməzdik ki, bu, qardaşımızla olan son görüşümüzüdü. Biz bundan sonra onunla görüşmədik, sözümdə dura bilmədik, gəlmədik. Sentyabrın 27-si Vətən Müharibəsi başladı. Bunu eşidən atam cəbhə bölgəsinə yollandı, bizlər də tələf içində xəbər gözləyirdik.

Atam qədib Əbini orada tapdı, bizlə danışırdı, 2 gün də yanında oldu. Son dəfə sentyabrın 28-i əlaqə saxlaya bildik. O zaman bir başqa idi danışıq, bizə sanki son dəfə danışırmış kimi, - özünü də yaxşı baxın, narahat olmayın - dedi. Bir az danışıb sağollaşdıq və bu, son danışıqımız oldu. O gündən atam da evə gəlmədi. Döyüşə könüllü yardım edib, belkə Əbini görərəm deyər, cəbhədə qaldı, lakin tapmadı ki, tapmadı".

Qızıq döyüşlər gədən vaxtı ailəyə Əbinin şəhid olma xəbəri gəlir. O zaman hər kəsin sanki dünyası qaralır.

olub - dedi. Dünyamız qaraldı. Həyatda bundan pis nə ola bilərdi ki? Səhərə qədər yox, yalandı deyib, qardaşımızın gəlməyini gözlədim, yenə də bir ümid vardı içimdə, belkə o deyil. Əbi bizə söz verib, arzularımız var, xeyallarımız var axı. Yox, o gələcək deyib səhərə kimi gözlədik, ancaq sonda yenə də ümidlərimiz puç oldu".

Sağ-salamat Allaha əmanət edib yola saldıqları qardaş 2020-ci ilin 30 noyabrında bayraqa bükülmüş tabutda Şəhid kimi gəlir və beləliklə, Eyvazov Balasın ailəsi qara dumanla bürünür və bütün gözəl günlərini, arzularını, xeyallarını Əbiyə bir yerdə dəfn edib öz kitabını bağlayır. Ailənin bütün sevincini, ən xoş anlarını özünə apırdı Əbülfəhən. Qardaşı ilə bağlı xatirələrə yenidən işıq salmağa çalışan Leylaya indi qəhrəmanımız haqqında keçmişdə danışmaq çox ağır idi. Deyir, hər kəs başqa ölkələrin xəyalını qarında Əbi həmişə Azərbaycanın rayonlarından danışar, "dünyanın ən gözəl yerin-

Lakin bu, yanlış məlumat olur. Daha sonra qəhrəmanımın ailəsinə onun yaralı olduğu haqda məlumat verilir. Lakin bu da yalan olur. Günlərlə axtarılar, atası cəbhədə, bacısı da Bakıda xəstəxanalarda, amma heç bir xəbər, heç bir iz olmur. Atam "narahat olma, tapacağam balamı, qardaşınızı gətirəcəm size deyirdi, lakin çox təəssüf ki, olmadı. Anam pərişan halda, qohumlarımız hər kəs gecə-gündüz yığılıb atamın zəngini gözləyirdik... Belə, günlər keçdi, ancaq ümidimizi itirmirdik. Artıq 1 ay 1 gün idi ki, Əbimdən heç bir xəbər yox idi. Günorta saatlarında "əvvə yığılıb, Əbini tapmışam yaradıldı, vəziyyəti yaxşı deyil" - dedilər. "Əvvə yığılıb" sözü ürəyimi yandırdı, hər kəs yığılıb, bildirdim kimin üstünə qaçım, kimdən nə soruşub, nə deyim. Hər kəs "mən olar, bir söz deyirəm də, əgər yaralıdırsa, yanına gedək, niyə burada gözləyirik axı" - deyirdim. Artıq hava qaralmışdı, atam zəng elədi, telefon mikrofonu qoyduq: "Əşidirsiz? Əbini tapmışam" - dedi. Ay Allah, o birce anın sevincini dünyada heç nəyə dəyişməzdim, lakin arından - şəhid

dəsiniz, sadəcə görmürsünüz" - deyirdi. "Elə bil bildirmiş bu Vətən üçün, bu torpaq uğrunda şəhid olacağımı. Çox qeyri-adi danışırdı, həmişə "özüm gəlib alacağam torpaqları, görürsüz" - deyirdi. Füzulidə olanda, danışıqların birində "ay ana, çox gözəl yerlərdi buralar, torpaqları alıb inşallah, mən də torpaq alıb burada qalacağam, gəlməyəcəm oralara" - dedi.

Qəhrəmanımızdan xəbər olmayanda ad gününə az qalbmış: "Ad günündə gələcəyini deyirdi. Gəldi, amma ad günü üç mərasimi gününə düşdü. Artıq 3 gün idi ki, Şəhadətə qovuşmuşdu qardaşım".

Əbülfəhən Eyvazov ölümündən sonra döyüşlərdə göstərdiyi sücaətə görə "Cəbrayılın azad olunmasına görə" və "Vətən uğrunda" medalları ilə təltif olunub. Bu isə ondan ailəsinə qalan son yadigarı olur...

Elvira İSAXAN
Məqalə Azərbaycan Respublikasının Medianın İnkişafı Agentliyinin maliyyə dəstəyi ilə hazırlanıb